

длежащъ на единъ лагеръ, вториятъ, послѣдователъ и приятелъ на Гаврилъ Кръстовича, принадлежащъ на другъ лагеръ по екзархийскитѣ работи, но и двамата канени сега да се сдружатъ наедно прѣдъ свещения олтаръ на разплаканото и разкъравено отечество. Безъ никакви колебания тѣ трѣбало да приематъ и да трѣгнатъ безотлагателно. На тѣхъ посочвали, казваха, всички както между по-извѣстнитѣ цариградски българи, така и отъ вѣнъ по провинцията, които, безъ да сж посветени изцѣло въ тайната, били просто на мнѣние, че трѣба да се изпрати една българска делегация или, както я нарекоха други, депутация въ Европа.

Моментътъ бѣ важенъ и критически. Единиятъ отъ тѣй посочванитѣ двама делегати, именно авторътъ на тия бѣлѣжки, безъ да се откаже категорически, не скри никакъ отъ начало своето двоумѣние. Между друго той милѣше за своитѣ близки, като не знаеше, както и никой другъ не можеше да знае, какъвъ успѣхъ и какъвъ край може да има една депутация отъ страна и въ името на единъ поробенъ въ Турция народъ. Милѣше за старъ баща, за многопатила сестра и други близки, живѣещи въ размирениѣ сръдногорски мѣста, Клисура, мѣсто-рождението му, и градеца Карлово; милѣше, отъ друга страна, за своята мила, още не годинясала рожба, съ мила и млада майка, умъ свѣтълъ, душа прѣкрасна, сърдце благородно, скромность безпримѣрна, набожность просвѣтена, доброта олицетворена, жива любовъ християнска, милость въплотена. Такава бѣше — и умолява се добриятъ читателъ да благоволи да извини тукъ този краткъ споменъ —, такава бѣше тѣй прѣждеврѣменно, на 35 годишна възраст, грабнатата отъ смъртта на 17-и декемврия 1866 г. непрѣжалената съпруга на пийшеция сега тия редове — Анна, родена Ди-